

לטייל

גליון מס'

17

לך לך - וירא תשפ"ד

תורה
רפב
ליקרימ קמא

שתפתח לוי שבילי השכל עד שאכנס בחדרי התורה הקדושה ואזכה לבנם ולטייל בתורתך הקדושה מחדר לחדר ומפליטין פלטיין ומחיביל להיביל ומבית לעליה ומעליה לעליה

גליון דו שבועי למטיילים בתורת רביה"ק בסדר התורה הזמנית

חיים של תורה

נקודות לחיים מ'התורה הזמנית'

'אזמרה' במלחמה!

'אזמרה' לכל מצב

אנו נמצאים בתוך ימים סוערים. ימים של צער ואבל על דם ישראל שנשפך כמים, ומלחמה מול הפחד והרוח נכאה שמנסה לחדור מכל צד ללבבות. וכולם נשענים ומצפים אך ורק לישועת ה' שתהפוך את הכל לטובה.

אך מלבד התפילה והאמונה והציפייה לישועה, אסור לנו לזנוח בימים כאלו את כלי המלחמה שבאמתחתנו!

גלגלה ההשגחה בצורה מופלאה, שדווקא ביום שמחת תורה ושמיני עצרת, באותו היום שבו נאמרה לפני מאות שנים התורה 'אזמרה לאלוקי בעודי', באותו היום פרצה המלחמה. ואם בכל זמן, בכל עת כפי מה שעובר על האדם באותה העת, אפשר וצריך לדלות מתוך התורה איתה הולכים, עצות ודרכים לעבודת ה' השייכים לאותה תקופה, על אחת כמה וכמה, בסערה שכזו, עלינו לאזור כגבר חלצינו, להתחזק בלימוד תורה זו, ולקחת ממנה דרך חיים ותוכחות מוסר לימים אלו.

בימים שכאלו, אולי קשה לקרוא מאמרים ארוכים ועמוקים, לכן ליקטנו וכתבנו כמה נקודות (טובות) מתוך תורה זו הקשורים למאורעות הימים האחרונים.

1

בזמן מלחמה יש חלישות הדעת ועצבות, חרדות ופחדים, שכולם נכללים תחת לשון רבינו "רוח נכאה". הרוח נכאה בכל צורתיה גורמת לעייפות ורפיון בעבודת ה' ובעיקר בתפילה, עד כדי כך שאף על פי שהאדם רוצה מאוד להתפלל, בכלליות ובפרטיות, עם כל זה מגודל הרפיון שמביאה מלחמת עמלק הרחנית, המתגברת בעת צרה וקושי ומלחמה בגשמיות, אפשר להגיע למצבים בהם האדם אינו יכול לפתוח פיו כלל בתפילה מרוב הכבדות וחלישות הדעת שמתגברים עליו. ולכן זהו דווקא הזמן בו כל אחד צריך להתגבר מאוד להיות בשמחה

2

מתוך הרוח נכאה, ולהרחיק העצבות מאוד מאוד על ידי התחזקות בכל הכוח לחפש ולמצוא נקודות טובות בעצמו ובאחרים.

4

כולם בבת אחת, אלא כל נצחון קטן מכריע את המלחמה הגדולה, עוד חיסול של יצר הרע ועוד חיסול, עוד פרק תהילים ועוד מעשה טוב קטן מטהר את העולם ומקרב את הגאולה השלימה.

בימים שמידת הדין מתוחה וממש אפשר לחוש שאנו נמצאים בכף חובה, כל אחד שמתחזק לדון לכף זכות את כלל ישראל בכלליות, ובפרטיות כל יהודי באשר הוא, הרי שהוא מוציא באמת את כלל ישראל מכף חובה לכף זכות. ואפילו אם באמת רואים דברים נוראים שאינם טובים, ובאמת ישנם דברים שמצידם היה אפשר לדון לכף חובה, הרי דווקא מתוך ההכרה של כולם - אפילו אלו שרחוקים מהשי"ת - שהמצב אינו טוב, הרי בירור הטוב והניגון הנפלא, הוא דווקא מתוך הרע החופה על הטוב, ועל כן זוהי הזדמנות אדירה להעלות את כולם לכף זכות בכוח המחשבה וחיפוש הנקודות הטובות ולהשיב את כולם בתשובה שלימה.

5

ככל שיש חושך יותר גדול, בגשמיות וברוחניות, כך הניגון של הטוב שמתברר מתוך הרע הוא ניגון שלם יותר. רק הניגון הזה שיוצא מתוך כל הפסולת, מעומק העומקים שבו מתגלה הנקודה של קדושת ישראל בעצם, הוא הניגון של התפילה השלימה ששייכת לבניין בית המקדש ולגאולה השלימה שאין אחריה גלות. ועל כן, צריך להתחזק ולהאמין שמתוך החושך הנורא יכול להיבנות על ידי השי"ת במהרה בימינו משכן ובית שלא ייחרב לעולם, וכמו שאחרי חטא העגל, מתוך הירידה הגדולה והחושך העצום שגם אז הייתה גזירת כליה, משה רבינו התחזק לחפש את הטוב שבכל יהודי, ועל ידי זה העתיר בתפילה והמשיך את י"ג מידות הרחמים שאינם כלים לעולם (עיי' ליקו"ה השכמת הבוקר א'), כך אנו צריכים להתחזק באמונה שמתוקף החושך וההסתרה של הצרות הגשמיות והבלבול הרוחני שהתחברו להם יחד, נוכל להמשיך את אור הרחמים ואת הגאולה השלימה אכ"ר.

ואפילו אם באמת יש כנגד זה אלפי אלפים כאלו שמלמדים ח"ו כף חובה על כלל ישראל, עם כל זה מידה טובה מרובה, ואם יש עליו מלאך אחד מליץ מני אלף, אפילו אם יהודי אחד בודד יחפש את הנקודות הטובות, אין לו להתפעל משום דבר והוא יכול להטות את כולם ולהעלותם באמת מכף חובה לכף זכות.

3

בזמן מלחמה יש אנשים שרוצים לעשות דברים גדולים, לפעול בדווקא פעולות ענקיות כאלו שיבואו לידי ביטוי, כמו נשק שובר שוויון. אבל בתורה רפ"ב מבואר, שדווקא בזמן מלחמה, בגשמיות וברוחניות חלק מעצת היצר היא להפיל את האדם לתחושה שאין חשיבות וערך לדברים קטנים ופעוטים שהאדם מתאמץ לעשות. אבל האמת היא שבמלחמה מנצחים על ידי ריבוי פעולות קטנות. בתוך שדה קרב עם הרבה מרצחים ח"ו אי אפשר תמיד לנצח את

יו"ל ע"י רשת הכוללים ליקוטי מוהר"ן שע"י ארגון "לטייל בתורתנו"

קו לסלסל בתורתנו | טעמו וראו כי טוב ה' 04-627-73-13

דוא"ל: 046277313@gmail.com

הניגון בפרטיות ובכלליות

שם בסיומן הני"ל. המחבר מביא את תקציר לשון התורה מתחילתה ועד סופה - **למצוא גם בעצמו וכו' על ידי זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויובל לשוב בתשובה, בכחינת ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו וכו' ועל ידי זה ננשין נגונים וכו' ואזי הוא יובל להתפלא וכו' כי זה ידוע שכשחאדם נפל בדעתו וכו' אינו יובל להתפלא כלל מחמת זה ואינו יובל לפתוח פיו כלל וכו' וזה בחינת אומרה לאלוקי בעודי וכו'. ודע שמי שיובל לעשות אלו הנגונים דהיינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, זה הצדיק שאחז במדרגה זאת הוא יובל להיות חזן ושליח צבור דהיינו להתפלא לפני העמוד וכו' ודע שיש בכל דור ודור וכו' אך לידע דהיינו לדעת כל צדיק וצדיק וכו' איזה הם התינוקות השייכים לו וכו' ולידע כל הבחינות שיש בהן והדור שיבא מהם עד הפוך דע מי שיובל לעשות הנגונים הוא יובל לידע כל זה וזה שאחזל באמת אמרו החזן רואה וכו' ע"ש.**

והנה כאשר מעיינים בתורה, רואים שענין הנגינה חוזר על עצמו פעמיים בתוך מהלך התורה. בתחילה הוא מוזכר אצל כל אחד ביחידות, דהיינו שעל ידי שכל אחד מוצא בעצמו נקודות טובות ומצרפם זה לזה, על ידי זה נעשים נגונים ועל ידי זה הוא יכול להתפלל בבחינת אומרה לאלוקי בעודי. ואחר כך מוזכר עוד פעם בענין החזן שיכול ללקט את כל הנקודות הטובות שנמצא בכל אחד ואחד, שהוא יכול לעשות נגונים. ועתה המחבר מבאר שלמרות שבדברי רבינו מבואר שעיקר הניגון נעשה על ידי החזן, ואפילו נמצאת קצת משמעות בדבריו שרק החזן הגדול הוא זה שיכול לעשות נגונים, עם כל זה, הניגון של החזן מקושר למה שכתב לעיל בתחילת דבריו על הניגון הפרטי שגם מהתפלה ביחידות בנגינה וזמרה, של השפץ שבשפלים שמצא בעצמו נקודות טובות, שעל ידי השתלשלותו לברר הנקודות טובות שבו מתוך הרע והפסולות, נעשה ונתהווה על ידי זה תפילתו הפרטית בנגינה וזמרה בבחינת אומרה וכו' כי כל זה נעשה אצל כל אחד

בפרטיות לפי מדרגתו. וכאן בסוף דבריו מוסיף רבינו והו"ך הויריענו בתעלומות דרכיו, שמלבד מה שהוא יכול לזכות לזה בפרטיות, שיעור הוא [דהיינו כל אחד בפרטיות] יובל לזכות על ידי זה שעושה את תפילתו הפרטית בבחינה זו, לבחינת תפלה יותר נעלית וכוללת, שהיא התפילה לפני העמוד, שהוא זה שיזכה להוציא על ידי זה גם את הרבים ידי חובה¹ דהיינו למצוא נקודות טובות בכל אחד, להוציא אותו מתוך הכף חובה, ולהעלות אותו לתוך התפילה בבחינת ניגון וזמרה.

בפשט התורה - כל התורה שייכת לכל המדרגות

והנה, אף על פי שברחיפת לשונו הקדושה שהיא ההבנה הראשונית של לימוד התורה, נראה לכאורה שהוא מדבר בפשיטות (קרוג) לכל אחד ואחד, שהוא יכול לעשות ניגונים בפרטיות, וכן ניגונים בכלליות כאשר הוא יגיש לעמוד כאשר הוא ראוי לכך באמת, והיינו שהוא מוריד הענין הזה של הנקודות הטובות והניגונים בדרך כלל [בכלליות], שזה שייך באמת לכל אחד מריש כל דרגון עד (קרוג) סוף ותחתית כל המדרגות, שכל אחד שייך לעבודה זו, וכל יהודי בכל מדרגה צריך לבקש ולמצוא נקודות טובות, דהיינו שגם הגרוע שבגרושים צריך לברר הנקודות טובות מתוך הרע והפסולות הן בעצמו ואפילו אצל אחרים, שעל ידי זה נתהווה ונעשה הנגינה וזמרה בחיבור וצירוף הנקודות טובות שלו ושל אחרים יחד, עד שגם הגרוע הזה יובל להיות שליח צבור ולהוציא גם אחרים בתפלתו ידי חובתם, למרות שהוא עצמו במדרגה מאוד גרועה².

עיקר התורה נעשית אצל הצדיק שגילה את התורה

אבל באמת, בעומק התורה, נראה מבואר מדברי מוהר"ת ז"ל בליקוטי הלכות חלק א' בהלכות השכמת הבוקר אות³ ט"ו שם, וכן משאר דבריו הקדושים שבנינו זה, בכתב ובעל פה, כי בכל זאת, למרות שבפשט הדברים וכן באמת ברובד אחד הדברים נאמרו כלפי כל המדרגות (כמו כל ה'תורות' שבספר ליקוטי מוהר"ן), מכל מקום גבהה דעתו

של רבינו ודרכו נפתרה גם בזה [וכן בכל תורותיו הקדושים] דהיינו בכל סוד החיפוש והמציאה של הנקודות הטובות, ובפרט בענין התפילה והניגונים, ויש בזה - דהיינו ביכולת לחפש ולמצוא באמת נקודות טובות בכל אחד מישראל בלי שום מיעוט וסייג, יש ענינים נפלאים ונעלמים בתכלית ההעלם⁴ שהם גבוהים מאוד מדעת האדם הפשוט, וכמבואר באמת בסוף התורה, שרק מי שידע כמה דברים נעלמים בחלוקת התינוקות ונשמות ישראל אצל כל צדיקי הדור, וכן יודע אצל כל יהודי את כל הדורות שיצמחו ממנו, הוא זה שיכול באמת ללקט את כל הנקודות הטובות, ואם כן בוודאי שזה רחוק מאוד ממדרגת האדם הפשוט, עד שמבואר בהכרח שאין מי שידע איך להתנהג ולהשתדל בענין הזה של חיפוש הנקודות הטובות באופן הנכון והשלם כי אם מי שגילה זאת בעצמו דהיינו רבינו בעצמו שגילה את התורה הזו, שהוא היה המשה משיח האמיתי והוא הרואה והמשגיח האמיתי היכן התינוקות קוראים ובהשגחתו הזאת בעצמה נמצא כל שורש לימוד קף הזכות וגילוי הטוב שבכל אחד מישראל, כי מאתו בעצמו נמשכים כל המשכנות של הרועים שהם הצדיקים שתחתיו שהיו בכל הדורות ושידיו אחריו, שהוא בעצמו מקור ההב"ה פה שאין בו הטא של התינוקות⁵ כי הוא אחד עם המשכן שהוא בונה, ועליו נאמר ויקם משה את המשכן⁶ יחד עם כל הצדיקים שעסקו בבנין חלקי המשכן, שהוא דהיינו המשכן, הוא הבית תפלה שמתפללים בשמחה וחיות בתוכו מכוח הנקודות הטובות שנמצאו, וכל זה מרוב הודככותו בתכלית הזכות והבדירות מיום הולדו בטהרת התינוק שאין בו חטא עד יום הסתלקותו⁷ באותה זכות והתגלות קדושת ישראל, להיות בעצמו בבחינת הב"ה פיו שאין בו הטא שהוא עיקר התגלות קדושת ישראל בעצם, שהתפאר בעצמו שגם הב"ה פה אינו יוצא מאתו בלי חידוש⁸, ועליו נאמר ויקם משה את המשכן אמיתי כי על זה נאמר (כי ביתי בית תפלה) (והוא עוסק לבנותו).

הערות והרחבות

- בלשון רבינו לא הוזכר כלל שהחזן מוציא הרבים ידי חובה, אבל מקשרי התורה, וכלליות ענין החזן (על פי הכלל החמישי והאחד עשר) שכל עניינו ושליחותו מהקהל הוא להוציא את הרבים ידי חובתם, שהרי עיקר החזן היה בימים שלא היו הכל בקיאים בתפילה ולא יכלו להתפלל כלל, והוא כעין לשון רבינו שכאשר מתגבר הכף חובה אזי האדם אינו יכול לפתוח פיו בתפילה. ועל כן גם היום כאשר האדם יודע ובקי לומר את מילות התפילה בפשיטות, לפעמים הוא נמצא במדרגה נמוכה מאוד שעל אף ידיעותו הוא אינו יכול לפתוח פיו כלל מחוסר חיות ושמחה ואז השליח ציבור מוציא אותו ידי חובה, דהיינו מהכף חובה לכף זכות, שיכול בכוח השליח ציבור להתפלל כראוי.
- וכמו שבתחילת התורה רבינו מתחיל שצריך לדון את כולם לכף זכות, ולא אמר שעצם ההוראה לדון לכף זכות נאמרה כלפי מי שהוא איש כשר וצדיק, ובוודאי שבאמת זה כן תלוי בכך שלפחות אותו גרוע שבגרושים ידון את עצמו לכף זכות, שהרי הוא עצמו צריך לקבל איזה בחינה מהחזן הכללי, ואם הוא אינו דן את עצמו לכף זכות, אז בוודאי שהוא בעצמו אינו יכול להתפלל, ואם הוא יאנו יכול להתפלל איך הוא יוציא את הרבים ידי חובתם.
- עיי"ש באות ג' וד', וכן כתב שם בסוף אות ד' וז"ל: "וכן מובן בדברי רבנו הני"ל, שעל ידי הטוב שמוצאין בכל אחד מישראל, על ידי זה נבנה המשכן. ועל כן זה שיכול למצא כל הטוב שיש בישראל שהוא בחינת חזן כני"ל, הוא יודע כל הבחינות שיש בענין המשכן של כל אחד מהצדיקים הני"ל, עיין שם. כי עיקר בנין המשכן הוא על ידי זה, על ידי הטוב הני"ל. וזוהו מקושרים היטב דברי רבנו הני"ל". עיין שם היטב. ועיי"ש באות ט"ו גם דברים מפורשים בענין זה.
- כמובא כמה פעמים בדברי מוהר"ת בעלים לתרופה שכל העצות יכול לתקן רק מי שגילה בעצמו את אלו התורות, וכמובא שם במכתב שלי"ז: "אבל אין זה דבר פשוט

שאלה:

בעבר נכתב בעלון שלפי הכלל ה"א, בכל מקום בו רבינו מבאר פסוק או מאמר חז"ל, אך הפירוש שונה או הפוך מפירושו הפשוט של המפרשים, התשובה לכך נמצאת בקשרי התורה, ואדרבה, כל הבנת הפסוק לעומקו תבאר מתוך קשרי התורה והבנת הפשוט.

והנה בתורה זו רבינו מביא את הפסוק 'ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואינינו', ושם מבואר בפירוש שהכוונה היא על אבידות הרשע מהעולם, בעוד שרבינו מפרש לכאורה ממש להיפך שהרשע ייעלם ממקומו הרע ויעלה ויכנס לכף זכות.

אשמח לדעת אפילו בראשי פרקים איך מבואר מתוך התורה ביאור לעניין זה.

תשובה:

בנוסח השאלה ישנה התמקדות בפרט מאוד מסויים מתוך הפסוק והיא אבדת הרשע, למרות שיש בפסוק זה עוד סתירות בין הפשוט הפשוט לביאור רבינו. ולכן גם אנו נתמקד באותה נקודה שצינינו.

אם נתבונן במבנה הכללי של התורה, נראה שיש לכל צד, הן צד הקדושה, והן צד הסטרא אחרא, ענפים ושוורש.

לצד הקדושה יש ענפים וענפים שיוצאים מהענפים, ולמעלה מכולם שורש. השורש זה הצדיק והחזן העליון, שממנו כולם מקבלים את ההבל פה, כולם מתעוררים על ידו לגלות את הטוב שבתוכם ובאחרים, ועל ידו כולם יקבלו בסוף את תיקונם ואת פתיחת פיהם בתפילה וניגון.

הענפים הם הרועים, וענפי הענפים הם התינוקות, שהם כל נשמות ישראל.

לעומת שורש הטוב, יש את שורש הרע שנלחם וחורק שיניו כנגד הצדיק (עיון היטב שם במזמור ל"ז), והוא מנסה גם לחלחל ולהכות שורשים בתוך הלבבות של נשמות ישראל.

כאשר הוא מצליח ח"ו במשימתו, הוא מצליח להפיל אנשים לתוך רשעות, ואם הוא מצליח יותר, הוא מגייס אותם למשימתו האפילה, שגם הם יצטרפו לצבא השמד אותו הוא הקים, להפיל מורח בלבבות, לדון את כולם לכף חובה, ואפילו כל מעשה טוב שנמצא, להדגיש ולהראות את כל הפניות והמחשבות הזרות שמעוררבות בתוך אותו טוב.

את שורש הרע הזה בוודאי יש למחות ולהעלים, אנו מצווים להשמיד בהשמדה מוחלטת את היצר הרע והבעל דבר, אבל באותה מידה, אם אנו נפיל ונשמיד יחד איתו כמה נשמות שנפלו ברשתו, הרי שהענקנו לו על מגש של כסף ניצחון מוחץ במלחמה.

אותה נקודה טובה, שאנו מוצאים בעצמינו, בחברים שלנו, ואפילו ברשעים הגמורים, הם פועלים במכה אחת ניצחון כפול: אנו מעלים את הרשע מכף חובה לכף זכות, ובכך אנו מקיימים את הפירוש הלא פשוט של הפסוק, אבל בעומק, דווקא אז אנו גם נלחמים ומכים את שורש הרע מכה מופלאה, שהרי הוצאנו מידו את כל השבויים שלקח, ובכך באמת אנו מקיימים על פי פשוטם של דברים 'ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואינינו'

במהרה בימינו אמן.

אחד הלימודים החשובים שבספר ליקוטי הלכות הוא כיצד למצוא את כל ענייני העולם בתוך התורה, וכך לקשר את העבודה המיוחדת בכל עת לתיקוני התורה הנלמדת. בהלכות השכמת הבוקר א' מבאר מוהרנ"ת ש'באזמרה' מונח כל עניין מלחמת עמלק:

ואחר כך קורין פְּרֻשֵׁת זְכוֹר בְּחֵינֵת מְלַחְמַת עֲמֶלֶק, כִּי עַל יְדֵי זֶה שְׂמוֹצְאִין הַטּוֹב בְּכָל, עַל יְדֵי זֶה נִכְנַע עֲמֶלֶק שֶׁהוּא תִקְוֵה הַסְטֵרָא אַחֲרָא שְׂמֵתְגַבֵּר, ח"ו, לְהַפִּיל אֶת הַחֲלוּשֵׁי כַח שְׂבִישְׂרָאֵל כְּאֵלּוּ אֵין לָהֶם תִּקְוָה עוֹד ח"ו, בְּבְחֵינֵת (דברים כ"ח) וַיִּזְבַּח בָּרַךְ כָּל הַנְּחָשִׁים וְכוּ' וְאַתָּה עֲנֵי וַיִּגַע וְכוּ' שְׂרֹצֶה לְזַבַּח אֶת הַנְּחָשִׁים, דְּהֵינּוּ חֲלוּשֵׁי כַח לְהַפִּילֵם לְמִטָּה ח"ו, שְׂפָהוּ בְּחֵינֵת וַיִּזְבַּח בָּרַךְ וְכוּ'. אֲבָל כְּשֶׁזֹּכִין לְמַצֵּא בְּעֶצְמוֹ הַנְּקֻדָּה טוֹבָה אֲפֹלוּ בְּעַת נְפִילָתוֹ ח"ו, עַל יְדֵי זֶה נִכְנַע עֲמֶלֶק, וְעַל כֵּן אַחֲרֵי פְּרֻשֵׁת שְׂקָלִים, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַתְּעוֹרְרוֹת הַטּוֹב בְּכָל, קוֹרִין פְּרֻשֵׁת זְכוֹר, כִּי עַל יְדֵי זֶה מְכַנְיְעִין אֶת עֲמֶלֶק בְּכָל.

אזמרה' הינו גם שורש להמתקת הדינים:

ואחר כך קורין פְּרֻשֵׁת פְּרָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת תְּשׁוּבָה, בְּחֵינֵת (מדרש רבה פרושה חוקת) תְּבֵאָה אִמּוֹ וְתִקְנֶנָּה עַל בְּנָהּ, כִּי עַל יְדֵי הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׂמוֹצְאִין, עַל יְדֵי זֶה נִכְנַע הָרַע בְּחֵינֵת עֲמֶלֶק. וְעַל יְדֵי זֶה זֹכִין בְּאַמַּת לְתִשׁוּבָה בְּכָל. וְזֶה בְּחֵינֵת (זוהר חוקת דף ק"פ ע"ב) פְּרָה אֲדָמָה תִּמְיָמָה. אֲדָמָה, דָּא דִּינָא קִשְׂיָא. תְּמִימָה, דָּא דִּינָא רַפְיָא. דְּהֵינּוּ כְּשֶׁהוּא בְּבְחֵינֵת דִּינָא קִשְׂיָא שְׂמֵתְגַבֵּר הָרַע ח"ו, שְׂפָהוּ בְּחֵינֵת דִּינָא קִשְׂיָא ח"ו, אֲזִי צְרִיף לְרַפּוֹת הַדִּין עַל יְדֵי שְׂמוֹצְאָה בְּעֶצְמוֹ אִיזָה נְקֻדָּה טוֹבָה עֲדִין. וְזֶה בְּחֵינֵת (במדבר י"ט) אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל. כִּי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה הִיא בְּחֵינֵת יוֹנָה תִּמָּה שְׂאִין בָּהּ שׁוּם מוֹם, כִּי הִיא נְאֻה וְיִפָּה, בְּחֵינֵת שְׁחֹרָה אֲנִי וְנְאֻה וְכוּ' בְּכָל.

בבואנו לקום ולהתחזק מחדש מתוך הכאב, מתאים להביא את המוסר שאמר מוהרנ"ת (כמובא בספר כוכבי אור - אנשי מוהר"ן אות כ"ט):

אָמַר הַמַּעֲתִיק, שְׂמַעְתִּי אֲשֶׁר פִּעַם אַחַת הָיָה שְׂרָפָה בְּבִרְסֵלָב, אַחַר כֵּן הִלַּךְ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל עִם עוֹד אִיזָה אֲנָשִׁים לְהַבִּיט עַל מְקוֹם הַשְּׂרָפָה, וַיֵּאָהֵב שֶׁהַבַּעַל הַבֵּית בּוֹכָה מְאֹד וּמְחַפֵּשׂ אִיזָה חֲתִיכַת עֵץ אוֹ בְּרֹל שִׂיטְרָף לּוֹ עוֹד בְּעַת שִׁיבָתָה בֵּיתוֹ מְחַדֵּשׁ לִקְטֵט אוֹתָם אַחַד אַחַד עֵנֶה וְאָמַר לְאֲנָשָׁיו, הֲרֵאִיתֶם! אִיךָ שְׂפָה הַבַּעַל הַבֵּית שְׂנוֹרֵף בֵּיתוֹ עִם כָּל זֶה אֵינוֹ מֵיֵאֵשׁ אֶת עֶצְמוֹ מְלַחֵז וְלִבְנוֹתוֹ וּמְלַקֵּט כָּל הַדְּבָרִים שִׂיטְרָכוּ לּוֹ בְּעַת הַבְּנִין, כֵּן הַדְּבָר בְּרוּחָנִיּוֹת גַּם כֵּן, אִף שֶׁהַבַּעַל דְּבָר מִתְגַּבֵּר מְאֹד עַל הָאָדָם וְנִכְמַעַט שְׂנוֹרֵף אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, אִף עַל פִּי כֵּן אֲסוּר לּוֹ לֵיֵאֵשׁ אֶת עֶצְמוֹ רַק צְרִיף לִלְקֹט וּלְחַפֵּשׂ אִיזוֹ נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת מִתּוֹךְ רַבּוּי הַחֲטָאִים אֲשֶׁר נִכְשַׁל בָּהֶם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְשׁוּבָה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמַּת פְּמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה אֲזַמְרָה וְכוּ' (לקוטי מוהר"ן סימן רפ"ב).

דַּרְקָה בְּלִשׁוֹן

קשרי התורה הטמונים בדקדוקי לשונותיו

פתח פ"ך

תורה זו מובילה אותנו לתפילה והודיה - אזמרה לאלוקי בעודי. הצד השני של המטבע, כאשר האדם נופל בדעתו אזי אינו מסוגל להתפלל. רבינו תיאר מציאות זו בב' בחינות, חוסר יכולת להתפלל וחוסר יכולת לפתוח פיו: "פי זה ידוע ששִׁשְׁהָאָדָם נופל בְּדַעְתּוֹ מִחֵמַת גְּשָׁמִיּוֹת וּמַעֲשֵׂי הָרָעִים שְׂרֹאָה שֶׁהוּא רְחוּק מְאֹד מִן הַקֹּדֶשׁ בְּאַמַּת, אֲזִי עַל פִּי רַב אֵינוֹ יְכוֹל לְהַתְפַּלֵּל כְּלָל מִחֵמַת זֶה. וְאֵינוֹ יְכוֹל לְפַתֵּחַ פִּי כְּלָל, מִחֵמַת גְּדֹל הַעֲצָבוֹת וְהַמְרָה שְׁחֹרָה וְהַבְּדוּת שֶׁנּוֹפֵל עָלָיו, עַל יְדֵי שְׂרֹאָה גְּדֹל עֲצָם רְחוּק מִהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ."

כל מעיין שואל את עצמו מהו עניין 'פתיחת פיו', מעבר למה שכבר כתב שאינו יכול להתפלל כלל.

והנה, בהמשך התורה אנו מוצאים את הפה מוזכר בהקשר שונה לכאורה, הבל פיהם של תינוקות של בית רבן שאותו הם מקבלים מהמשכן שבונה הצדיק: "ידע שתנוקות של בית רבן מקבלים הבל פיהם שאין בו חטא מזה המשכן, ועל פל התינוק שמתחיל לקרות ולהגנס בתורה, הוא מתחיל מן 'ויקרא אל משה' (מדבר רבא צו פרשה ז), שהוא אלף ועירא פי 'ויקרא' מדבר מגמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל פן משם מתחילין התינוקות, פי משם מקבלין הבל פיהם ב"ל, ומשם מתחילין לקרות ולהגנס לתוך התורה".

קִיבֹרְךָ הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת אֵין לָהֶם מְקוֹר שִׁמְנֵי יוֹכֵל לְקַבֵּל אֶת אוֹתוֹ הַבַּל פֹּה, וְלִכְאוּרָה זֶה אוֹמֵר שֶׁהֵם אֵינִם יְכוֹלִים לְפַתּוֹחַ פִּיהֶם, מִמַּשׁ כְּמוֹ אוֹתוֹ אֶחָד שֶׁנִּפֵּל בְּדַעְתּוֹ... מְהַקְבֵּלָה זֶה נִמְצָאנוּ לְמַדִּים שִׁפְתֵיחַת הַפֶּה קְשׁוּרָה גַם לְיַמּוֹד הַתּוֹרָה, שֶׁהִי הַבַּל פִּיהֶם שְׂאִין בּוֹ חֲטָא עוֹסֵק בְּלִימּוֹד הַתּוֹרָה שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין, וְכַפִּי הַמְּבֹאֵר ש"מִשֵּׁם מִתְחִילִין לְקָרוֹת וְלִהְגֵּס לְתוֹךְ הַתּוֹרָה".

כֹּאשֶׁר חֲלִילָה נּוֹפֵל הָאָדָם בְּדַעְתּוֹ אֵינוֹ יְכוֹל לְהַתְפַּלֵּל, וְאִף אֵינוֹ יְכוֹל לְפַתּוֹחַ פִּי כְּלָל לְקָרוֹת בְּתוֹרָה, הַעֲצָבוֹת וְהַיֵּאוּשׁ חֲלִילָה מוֹנֵעִים כֹּל רַצוֹן וְתִקְוָה לְמַצּוֹת אֶת דְּרֹכֵי אֱלֹהִים. וְלֵאדִּיךְ גִּיסָא, הַהֲתַחַקוֹת וְהַחֲיוּת שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים בְּלִיקוּט הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת וּבִירוֹר נִגְיַתָנוּ, מִתְקַנֵּת וּפּוֹתַחַת לֹא רַק אֶת הַיְכוּלָת לְהַתְפַּלֵּל אֲלָא גַם אֶת הַיְכוּלָת לְהִיכַסֵּס הַתּוֹרָה, לְלַמּוֹד וְלְמַצּוֹת אֶת חֲלִקְנוֹ הָאֲמִיתִי בְּתוֹרָה - וְעַלּוֹ הַהוֹדוֹת לְהַתְפַּלֵּל!

לטייל בתורתו
 לעידוד העמקה והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

מוציאים את עם ישראל כורף

מכף חובה לכף זכות!

בימים של חושך והסתרה נוראה, ממשיכים כולנו יחד את ההליכה עם תורת 'אזמרה' - ליקוטי מוהר"ן רפ"ב ומוציאים את עם ישראל כולו מכף חובה לכף זכות! ממשיכים עוד חודש - עד ר"ח כסליו

זכור! רבינו הקדוש הזהיר מאוד ללכת עם תורה זו בכל עת, ובמצב כזה שבו אנו צריכים רחמים מרובים אחדות ואהבה, על אחת כמה וכמה.

בוא והצטרף לאלפי הלומדים
 ובזכותך נוציא את כל עם ישראל מכף חובה לכף זכות ויומתקו כל הדינים!